

Jordbær og æblerov

© Helen Eriksen, 2002, erhvervspsykolog, foredragsholder, forfatter
forandrings- og trivselsekspert www.heleneriksen.dk

HELEN ERIKSEN – KLUMMEN – HELEN ERIKSEN - KLUMMEN

Hvad har jordbær, Klods Hans og Peter Plys til fælles?
Jordbær overrasker ved deres sødme og jernindhold – uden at vide det.
Klods Hans er vittig, spontan og original – uden at prale af det.
Peter Plys er ganske enkelt storslået i sin tilsyneladende enfoldighed.

De overrasker hver især på en behagelig lærende måde.
De spejler én selv på en måde,
så man næsten kun kan lære af den refleksion,
der gives én.
Fordi måden,
hvorpå de hver især spejler én selv,
virker befriende.

Jordbærret spejler forventninger, associationer, sødme.
Klods Hans spejler spontanitet, originalitet og eventyrligheden.
Peter Plys spejler enfoldigheden, magi og visdom.

Hvordan får vi den danske jordbærsæson til at strække sig til hele året?
Og kan man mon blive træt af jordbær?
Hvordan kontakter man sin indre Klods Hans og original?
Og såfremt det lykkes, er man mon så parat til at sprænge grænserne, der
åbenbares?
Hvordan bliver man ven med Peter Plys?
Og er det mon sundt med al den honning?

Jeg har lige spist et kilo jordbær.
Jeg har drømt om Klods Hans i nat,
mens jeg sov i arm
med min datters kæmpeudgave af Peter Plys.

Klods Hans og jeg sad på et gærde og spiste sure æbler.
På basis af et fælles æblerov.
Mens jeg med benene dinglede i luften sad og tyggede
faldt det mig ind så befriende det er
at blive reflekteret på en fordomsfri måde

- når dem man er sammen med
er så afklarede med sig selv og deres egne grundantagelser,
at den smag man selv har i munden af jordbær for dem er ok
Den bliver ikke vejret på deres smagsnuancerede vægt,
men accepteret som den er.
Befriende og lærende er hvad det er.
Ikke mindst fordi smagsløg nemlig er meget forskellige
i udlægningen af deres eventyr.

Jeg spurgte Klods Hans, om han mon troede at sure æbler,
så sure som dem vi sad her og spiste,
var godt for noget specielt.

Klods Hans' øjne er usædvanlig blå.
Og når han kigger én lige ind i øjnene
så forsvinder alt andet.
Der bliver bare helt blå over det hele.
Og når han så samtidig siger noget,
så kan man kun høre det.
Der er ligesom ingen baggrundsstøj.

"Kan du måske vente til næste gang vi skal på æblerov",
spurgte han.
Og næh, det kunne jeg egentlig ikke.

Egentlig er det jo slet ikke æblerne,
der er det mest spændende.
I virkeligheden er det spændingen, eventyrligheden,
udforskningen af grænseområdet, hvor vi ikke før har været.
Overskridelsen af de hidtidige grænser,
udfoldelsen af endnu aldrig udfoldede ressourcer.

Æblerovet stiller grænseudforsknings scenariet til rådighed.
Placerer de eventyrlige landskaber for vore fødder.
Lige til at spadserer ind i.

Måske er det noget andet end jordbær,
Peter Plys og Klods Hans har tilfælles med æblerovet
- selvopdagelsen, selvudfoldelsen,
at ramme den indre original på kornet
og få en masse frisk luft ind i dens univers,
så den kan få vejret.

Om det er jordbær eller æbler er vel nærmest et fedt.

Vi kunne jo overveje at være hinandens jordbær
og hinanden æblerov.
Lade vore egne landskaber
bidrage fordomsfrit
til udfoldelse og voksevæk hos andre
Og bliver æblerne for sure – kan vi jo prøve med lidt honning til.

Vil du være mit æblerov?

www.heleneriksen.dk

HELEN ERIKSEN – KLUMMEN – HELEN ERIKSEN - KLUMMEN